

JÓNAS ÞORBJARNARSON

Í UPPHAFI VAR SKIP

Eins og skipin öll sem hrekur
úti glórulausan fjarska
og taka land djúpt í myrkvaðri höfn
ber einnig þetta skip á foráttuhaf út
undan afli sem menn fá ekki deilt við
og sem heldur sínu jafnvel fyrir hafinu –
heldur yfir sínu skipi vernd

vindar Sögunnar hafa haft veður
af sæbörðu guðsríki einsetumunks
er hefur fleytt sér æði fífljarfur
á bæn yfir vísan dauðann
að þessu athvarfi utan heimsins:
landi fugla
og sporlausra vegalengda um fjöll

þennan dag
horfir Papinn ekki til fjalla
og ekki upp til himins
heldur rýnir útá hafbrautirnar
þaðan sem hann kom, sér hvar
sjóndeildarhringurinn brestur
sér þúst er hægt nálgast
og tekur á sig mynd
af segli, af trjónu ...

bænir Papans um frið fyrir mönnum
fengu ekki aftrað því að aldir hlæðust upp
líkt og í útsýnismastur –
heiðið frjótákn
þeirra er flæddu um lönd grimmir sem tíminn ...
og lögðu loks reginhöf
skipi í gegn; þessi brestur
í sjónbaug eylandsins
rofið haft meyllandsins
veitti braut því sem ekki varð hamið:
þeim er sá vildu dögum sínum
undir nýjum himni

þetta er Sagan, hún skrifar sig sjálf
í löndin, fleytir hér knörrum
inná kálfskinn Landnámu ...
skrifar lifandi orðum
hvert nes, hverja strönd
líkt og menn strekki á milli sín net –
menn og konur – mikið net
er þau svo dýfa í hyl aldanna eftir fleirum

og sjá: mannsbörn koma upp hvert af öðru
eins og orð í bók, Íslendingabók
en í upphafi –
okkar upphafi, söltu, rammheiðnu –
var skip
og fleiri skip, þunghlaðin, þung
af því óorðna, óskráða: mér, þér ...

Höfundur er skáld í Reykjavík og hlaut 1. verðlaun fyrir ljóðið í samkeppni um hátíðarljóð sem þjóð-
hátíðarnefnd efndi til og flutt var af fjallkonunni á Austurvelli 17. júní.

ÓLAFUR STEFÁNSSON

TIL ÞÍN

Ég geysist áfram og fjarlægist réttilega hið
ranga, tómið, óskýrleikann.

Ég er gæfuríkur riddari sem ferðast, mæni í
sérhverja ráðgátu af logandi þrá, og vinn orr-
ustur með vonina eina fulltingis.

Ég þekki guðavefi, dulspeki og fhugun, og
allt sem tengist undrun og ljósi þeirra sem
hverfa á vit þessara heima, sannleiksleitandi
eftir einföldum hljómi eða visku til að uppfylla
auðnu sálarinnar.

En í þeirri veru hef ég hvorki fundið sanna
birtingu, né fegurð sem óviðjafnanlega bindur
alheiminn í þokkagyðju sem sveipuð er töfr-

andi geislum. Ég fagna sýnilegri gæfu minni,
því eðli mitt og vit hafa aukist vegna ógæfu
minnar. Ég er ofurseldur furðuleik og krafta-
verki, ljótleikann og andstyggðina vil ég aldrei
líta augum framar. Fegurðin, ljúft kraftaverk-
ið, stendur sálinni næst í þessum samræmdu
hljómunum sem eiga sér óviðjafnanleg sannindi,
sem brenna eins og eldur í logandi augum þín-
um og lýsa upp hvelfingu mína, þar sem áður
var myrkt.

Höfundurinn er athafnamaður í Reykjavík.